

Teden vojne

7 dni nazaj sem s prijateljicami tekala naokoli in opazovala oblake v parku. Zdaj sploh več ne vem, če še park stoji in kako je s prijateljicami. Prejšnji teden, na četrtkovo jutro, sem se zbudila ob eksplozijah in krikih. Nisem vedela, kaj se dogaja ... v čisti iskrenosti, še zdaj ne vem točno.

6 dni je, od kar je moja mati s solzami v očeh pritekla v mojo sobo in sobo moje sestre in nama rekla, naj vzameva nekaj oblek in zobni ščetki in ji slediva v zavetje. Vzela sem svoje najljubše črne hlače, svoj najljubši rdeč pulover, svojo rdečo zobno ščetko in stekla k vhodu stanovanja do svoje mame in sestrice. Vsako od naju je prijela za roko in začela preskakovati čez stopnice in teči iz stavbe ... nasproti eksplozijam. Opazila sem, da mama ni nosila ničesar ... razen plišastega medvedka moje sestrice. To je to, kar mi bo spomin dal.

5 dni nazaj je, odkar sem se znašla v popolnoma drugi državi pri sorodnikih mojega očeta. Rekli so mi, da se moj oče skriva pred 'zlobnimi', ampak mi niso povedali, kje ali zakaj se ne skriva z nami. Vedeli so, da nisem tako naivna, ampak cenim, da se trudijo ostati pozitivni zame in za mojo sestrico.

4 dni nazaj sem se začela zavedati, da moram biti kljub vsemu hvaležna, da nam sorodniki ponujajo bivališče in hrano, ampak ne morem, da ne bi pogrešala svojega doma. Pogrešam svoje prijatelje, svojo mačko, mesto, park in vse ostale kraje, kjer sem preživela svoje otroštvo in ustvarila tisoče spominov. Vse bi naredila, da bi se vrnila v januar.

Čeprav mi mami ne pusti brskati po internetu ali gledati novic, vem, da je izbruhnila vojna. Vem, da se moj oče bori v njej, in vem, da so vsi moji spomini iz otroštva postali ruševine ali pepel. Čeprav se nočem, se poskusim sprijazniti s tem, da mojega očeta najverjetneje ne bom več nikoli videla. Nazadnje sem slišala, da je iz naše strani v vojni umrlo že 900.000 vojakov, in to je bilo 3 dni nazaj. Lažem si in se tolažim, da je z njim vse v redu, a ne morem zagotovo vedeti, da moj oče ni eden od njih. Čeprav nikoli nisem bila tako povezana z njim kot moja sestra, sem ga še vedno imela rada. Že od malega se z njim nisem razumela. Vedno je našel priložnost za kritiko ali žalitev, tudi če ni imelo veze z njim. Najina ega sta se trčila in ob prepirih nobeden od naju ni popustil. Izogibala sva se interakcijam, saj jih je bilo devetindevetdeset odstotkov le kreganje. Kljub tem devetindevetdesetim odstotkom ne moram pozabiti tiste ene stotine. Včasih sva

skupaj sedela na balkonu našega stanovanja in opazovala mesto, poslušala glasbo iz njegovega otroštva ali pa se samo pogovarjala o okoliščinah. Ne morem reči, da sem nanj navezana, ampak vem, da kadarkoli bom slišala njegovo najljubšo pesem, se bom spomnila nanj. Zdaj, ko pomislim, si želim, da bi pri prepirih popustila in mu pustila imeti minutni občutek zmage. Želim si, da ga ne bi ignorirala, ko bi mi zaželel dober spanec in me vprašal, kam grem. Predvsem si želim, da bi mu lahko povedala, da ga imam rada, tudi če mi ne bi rekel enako nazaj.

Slabo se počutim za mojo mami. Vedno je dala mene, mojo sestrico in očeta pred samo sebe. Storila bi vse za nas, in ne vem, kako ji naj pokažem, da bi jaz storila vse zanjo. Dolgujem ji svet. Takrat se nisem, ampak se zdaj zavedam, da je teden dni nazaj doma pustila vse svoje stvari, kmalu potem pokopane pod pepel, samo, da lahko drži medvedka moje sestrice in najini roki. 2 dni nazaj sva se spogledali. In začutila sem, da trenutno poskušava ostajati optimistični obe, ampak se ji v očeh vidi, da v to vlaga vso svojo energijo in da ji jo bo kmalu zmanjkalo. Pomagala bi ji, ampak se mi zdi, da če ji pokažem moje zavedanje okoliščin, bo še težje zanjo, kot je že. Samo upam, da jo moja sestra ceni tako kot jo jaz in se zaveda, kakšen trud vlaga v naju in da je to za njo težje kot za naju.

Včeraj sem razmišljala o prijateljicah. Z njimi nisem imela kontakta že od invazije. Za razliko od mene moje prijateljice nimajo možnosti leta v drugo državo k sorodnikom. Čeprav si nočem priznati, so zdaj najverjetneje v svetu boljšem od tega. Vem, da naj ne bi bila pesimistična, ampak dvomim, da bo moje novo življenje boljše od tega, ki sem ga imela teden nazaj. Da, našla bom nove prijatelje, ampak ne bodo enaki kot ti. Ne bodo opazovali oblakov in lune z mano, ne bodo me razumeli tako, kot so me oni in preprosto ne bodo oni. Reke ne bodo tekle enako, veter ne bo pihal enako, zvezde ne bodo izgledale enako kot doma. Nič ne bo enako, četudi si lažem, da bo. Raje bi gledala sive, pepelnate oblake doma kot pa puhaste in bele tu.

Samo prosim, odpelji me nazaj domov.

Iva Pika Sirk, 9. a